

REVERIE

(*Reverie* – a state of being pleasantly lost in one's thoughts; a daydream.)

Tišina...

...ili ćutanje?

Verovatno je ponovo ćutanje.

Bar znam kako je to razmišljati kao cipela...

...ali ne i kako je to gaziti – naročito ne reći!

Ih, šta ti pada na pamet, pa naravno da lažem!

Dobro, možda samo ponekad, ali ne reći, već rečima.

Staćemo ovde da se na još neku pogrešnu reč ne okliznemo...

A i nema još puno do dna mene...

...Biće da je ipak tišina. Zaspali su. Konačno! Svi do jednog. Osim mene. Pravog mene! Normalnog mene... Običnog mene... Od samog sebe umornog mene... Mene... Mesečeve mene – to su svi delovi mene. Mesečranje – heh, pa to se desi kad patiš od *raka u podznanju*! Kad si začaran potrebom da svaku emociju na tacni daš... Nema Asteroid B-612 ništa sa tim. Ni crne rupe, ni bele laži... Samo istina... Jedna, jedina, naj(č)istija istina: *samo plima i oseka u očima*... I vara se onaj koji kaže da se jednim prstom ne može zakloniti Sunce. Može – ali ako ga gurneš sebi u oko. Prst... Kako „lak san” imaju ljudi u mojoj glavi. Probudi ih i najmanji (š)um. I uspava. Ali ja nemam „lak san”. Šta više, ja uopšte nemam snove. Imam samo nesanicu. Ništa neuobičajno, imaju je milioni drugih, pa nikom ništa... E pa – tu smo: nije strašno kada čovek ima nesanicu – strašno je kada snovi imaju nesanicu. A ja (...u isto vreme i na sreću i na žalost...) pripadam drugoj grupi – snovima. I ponekom košmaru... A svaki taj san pripada po jednoj *Mesečevoj meni u meni*. I dok se Sunce prstom može zakloniti, Mesec je (ipak) mnogo veći igrač u toj priči – jer ON prolazi kroz kosu, kožu i kosti nežnije i jače od bilo kojih vatrenih prstiju na svetu. *Dublje* i prodornije od svakog Sunca koje izbija oči. Do samog dna srca – mesta gde se čak ni Nesvesno nije usudilo da pošalje makar jednu sinapsu, na koju bi se zakačio bar jedan personifikovani *arhetip ličnosti svrhe i smisla*. Pa ako to nije Bog, ja onda zaista ne znam šta jeste. Niti želim da znam, jer TO je ono u šta verujem. Ja verujem u TO – u srednji rod u ljudima, odnosno u ljude u srednjem rodu. U *Singulariju Tantr-um*. I poštujem jedino **Tan-tradiciju**, u kojoj **Tan** predstavlja *Svest* i *Um Tantr*, a **Tra** univerzalni Kod, koji kaže da je *sve na svetu neraskidivo povezano*, i na mikro i na makro nivou. Dar je i prokletstvo kada si „*kroz stvarnosti okno okom okomljen na sve(s)t*”, pa „*trećim okom van*” shvatiš da si svakim genom u polinukleotidnom lancu neraskidivo okovan u genom sopstvene vrste, ali i u *sopstvenu vrstu slobode*, jer postoji jedan „gen” koji će, pre ili kasnije, čak i polinukleotidnog lanca uspeti da se oslobodi. Vrsta kojoj pripadam(o) ima jedan poseban gen – Diogen. I poseban „lanac” slobode – kojem je najvažnija karika me(n)talni katanac od (če)lične volje izliven i ključ u obliku *lepe reči koja i gvozdene vrata otvara*. I zašto svi misle da vatra jedino u srcu može da živi – kad može i u glavi..? Znam da znaš koja. Ona koja mozak prži. Ona koja budućnost drži. Prometejeva! Lepo kaže Dis: „I tada kao sa vulkana lava / Sipaću misli što naš razum prže/ Trešće se večnost i pučina plava / I svi atomi koji svetlost drže”. $\text{d}^{\text{Prži}}$ se!!!